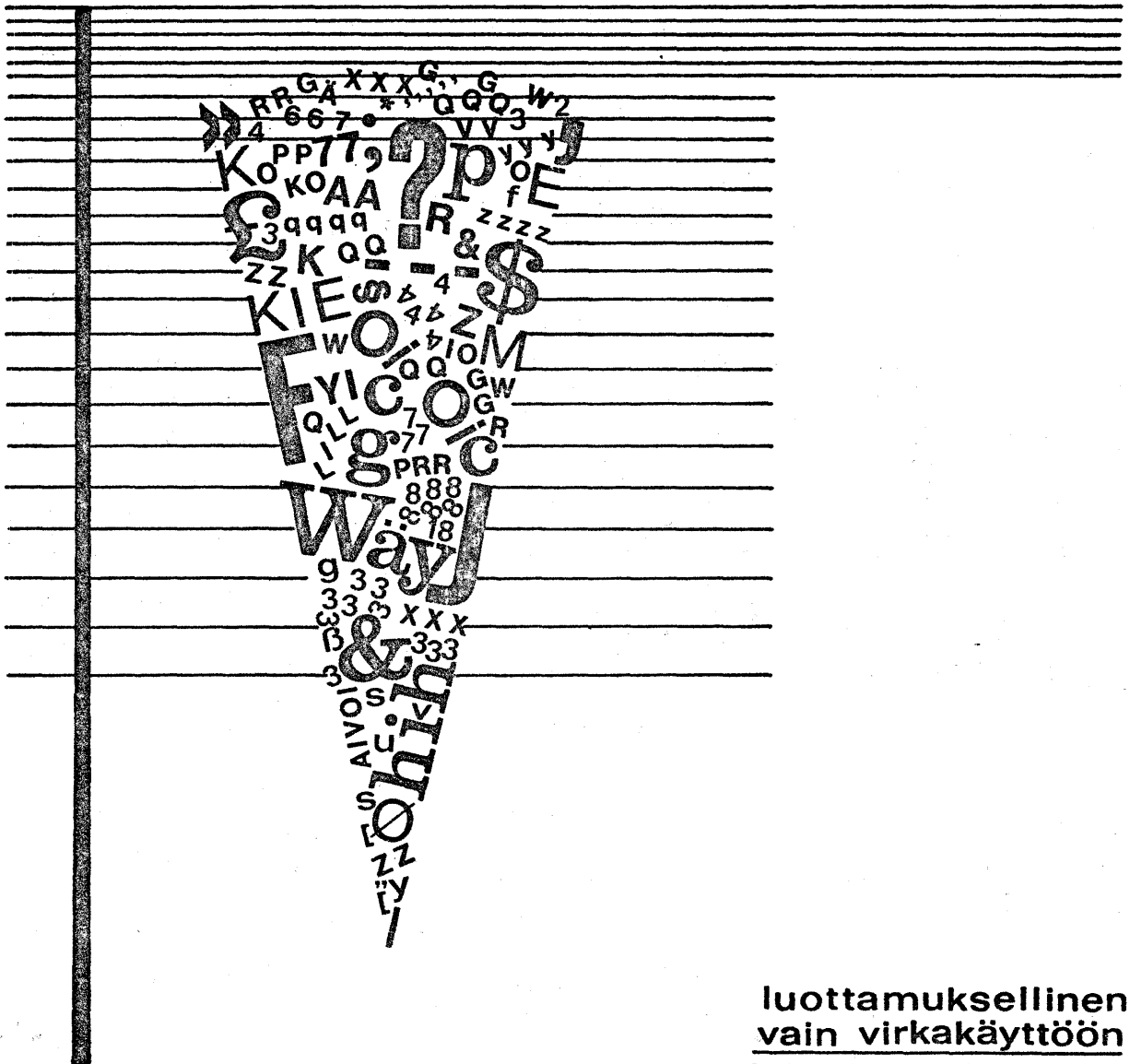


INSTI-TUUTTI



luottamuksellinen
vain virkakäyttöön

VUOSI ON VAIHTUNUT

Alkuperäinen tarkoitus oli saada tämä numero työpöydille jo viime vuoden puolella, mutta valitettavasti lehdet toimittajan pöytäalmanakassa siirtyivät liian nopeassa tahdissa nurinniskoin ja loppuivat tyystin, emmenkuin se lehteä ajatellen olisi ollut toivottavaa. Aloitetaan sitten aivan puhtaan paperin vasemmasta ylänurkasta kiittämällä aluksi lehden lukijoita menneestä vuodesta ja toivottamalla heille kaikkea mahdollista hyvää alkaneelle vuodelle.

Toivottavasti laitokseen viime vuoden puolella saapuneet arvoisat naiset suovat samalla anteeksi sen, että lehti jo alkutaipaleellaan lupaa enemmän kuin tekee. Heidän esittelynsä olisi tullut tapahtua samana vuonna kuin he saapuivat, mutta näin ei siis tapahtunut. Toimitus uskoo kuitenkin heidän hyvántahtoisuuteensa ja sitäpaitsi, pieni myöhästymisen on naisille aina sallittua ainakin toimittajan mielestä. Sanottakoon kuitenkin varmuuden vuoksi, että tämä koskee vain INSTI-TUUTTIA ja aikamääriä ulkopuolella virka-ajan, josta asiasta muuten on sanoma toisaalla lehdessä.

Sitten viime numeron ei laitoksen omassa piirissä ole ilmennyt juuri muuta kuin normaalia arkista aherrusta, paitsi tietysti se, että lukuisia pääomavirtoja on liikkunut Jahnssonin säätiöltä laitoksen suojiin, joka tapahtuma heijastuu leivoskaronkkana jokaiseen soppeen. Tässä yhteydessä on esitetty ajatus, eikö INSTI-TUUTTI voisi valmistaa matriisia, josta kävisi selville, mitä erilaisten happeningien yhteydessä voisi hyvällä omalätunnolla pistää jakoon. Tämä on varmasti kannatettava ajatus, mutta ei toimituksen harkinnan varassa, joten sen toteuttaminen vaatii rakentavia

ehdotuksia lukijoilta.

Koko pankin piirissä on sen sijaan eletty juhlavaa loppuvuotta. Kaupunginteatteri oli näkemisen arvoinen laitos. Itse näytelmästä ei toimittaja halua sanoa mitään, koska hän ei ole teatterin, eikä varsinkaan nykyisen suuntauksen asiantuntija. Ei hän ole sitä musiikinkaan alalla, mutta maallikkona hänestä tuntuu, että eräissä kohtauksissa olisi taustamusiikiksi parhaiten sopinut vaikkapa paljon kuultu "Urjalan taikayö".

Virkailijayhdistyksen 50-vuotisjuhla oli kaikin puolin onnistunut tilaisuus ja sen järjestelyistä on annettava vilpitön kiitos niille yhdistyksen jäsenille, jotka olivat asiasta vastuussa ja joihin kuuluu myös tämän lehden lukijoita. He välittänevät tämän kiitoksen edelleen kaikille muillekin.

-EK-

HENKILÖKUNTA

Tämän osaston on toimittanut nimimerkki P.H., jota toimittaja haluaa kiittää ystävällisestä avustuksesta. Toimittaja ei voinut ryhtyä tähän, koska se olisi sotinut kaikkia journalistiikan sääntöjä vastaan. Aikakauslehtiä selaillessaan hän on nimittäin huomannut, että naistoimittajat voivat kyllä haastatella miehiä, mutta harvemmin tapahtuu päinvastoin. Tämä on täysin ymmärrettävää, sillä miestoimittajalle - hän kun ei tunne naisten sielunelämää - voi käydä samoin kuin amerikkalaisen säilykekuninkaan pojalle Steinbeckin kirjassa "Päivä kuninkaana". Kun häneltä kysyttiin Pariisissa, osaako hän ranskaa, hän vastasi osaavansa vain Princetonin ranskaa: pystyy esittämään kysymyksiä, mutta ei ymmärrä vastauksia. Tämä riittänee perusteluksi ja sitten vain itse asiaan.

Anneli Lehtikari, joka on viimeksi liittynyt joukkoomme, on kihlautunut viime keväänä ja on saanut sekä lakkinsa että merkonomin paperinsa Hyvinkäällä. Hänellä lienee laitoksen psin työmatka - lähes sata kilometriä taittuu päivässä, kun lasketaan edes + takaisin Rajamäeltä Helsinkiin. Anneli pitää kuitenkin maalla asumisesta niin paljon, että ei pane pahakseen matkantekoa. Nykyaikaisena nuorena naisena Anneli on tutustunut työelämään sangen monelta puolelta. Hänen kerratessaan nuoruutensa muistoja on helppo havaita, että laudankanto raksalla on ollut antoisampaa jobia kuin juurikkaiden harventaminen tai siivoushommat Tukholmassa. Näin talvisaikaan kuuluvat pakollisiin harrastuksiin lumityöt, joiden vastapainoksi Anneli käpertyy lukulampun alle ja ahmii dekkareita. Steibeck on myös korkeassa kurssissa.

Helena Holmqvist on paljasjalkainen hesalainen ja kolmannen polven käpyläläinen. Koettakaapa puhua hänelle Puu-Käpylän uudelleenrakentamisesta. Koska kaikeksi onneksi haastattelijakin oli Puu-Käpylän säilyttämisen kannalla, oli helppoa saada seuraavat tiedot: Maunulan yhteiskoulun läpi-ikäytyään Helena kävi hankkimassa saksan, ruotsin ja kirjallisuuden cum laudet ja auskultoituaan lähti provinssiin ottamaan selvää siitä, miltä opettaminen maistuu. Käpylää tuli kuitenkin niin ikävä, että Helena palasi Hesaan ja liittyi laitoksen naisvahvuuteen. Helena lukee mielellään - historiallisia romaaneja ennen kaikkea. Aino Kallaksen hän mainitsee viime aikoina lukemistaan kirjailijoista mieleenpainuvimpana. Voimistelu on nykyään Helenalle mieluinen harrastus.

Bertta Pentinsaari. Bertta on kotoisin Kemistä asti, jossa hän myös kävi koulunsa, Kemin tyttölyseon - yhteiskoulua kun ei ollut. Kolme vuotta Bertta vietti Turussa lakia lukien. Hän siis tietää mitä puhuu sanoessaan Helsinkiä Turkuu mukavammaksi asuinpaikaksi. Meitä helsinkiläisiä kun ei vaivaa turha tärkeys eikä pikkukaupunkimentaliteetti. (Toivottavasti en tulkinnut liian vapaasti kuulemaani. Haastateltavat kun kuulemma aina valittavat, että heidän mielipiteitään vääristellään.) Bertta asuu Rööperissä ja vakuuttaa viihtyvänsä, vaikka käväiseekin Kemissä melko usein. Hän pitää lukemisesta (Waltari), käsitöistä ja vanhoista rakennuksista.

LAITOKSEN VIRKA-AIKAA KOSKEVA TUTKIMUS, SEN EPÄONNISTUMINEN JA MITÄ SITTEEN SEURASI

INSTI-TUUTTI sai laitoksen johtoportaalta tehtäväkseen Suomen Pankin historiaa koskevan lähdekirjallisuuden tutkimisen. Tarkoituksena oli löytää ennakkotapaus, joka antaisi mahdollisuuden ns. poikkeavaan käytökseen virka-aikaa koskevassa asiassa.

Kahlatessaan historiankirjoitusta vastavirtaan, hän päätyi lopulta vuoteen 1820, joka näytti antavan myönteisen vastauksen. Schybergsonin teoksessa "Suomen Pankki 1811-1911", sivulla 67, mainitaan virkamiehestä, joka "usein myöhemmin kuin muut pankin virkamiehet oli tavallisina työpäivinä saapunut virantoimitukseen ja kuitenkin muita aikaisemmin lähtenyt pois".

Valitettavasti lauseen loppuosa kuului: "uudistetuista huomautuksista ojentumatta", joten tämä ei kelvannut tarkoitukseen ja työtä oli jatkettava.

Selailtuaan samaa teosta taaksepäin, hän päätyi kohtaan, jolla näytti olevan merkitystä. Se oli Suomen Pankin perustuskirja vuodelta 1811 ja sen III pääkappaleen 1. pykälässä sanottiin:

"Tämä Contori tulee edesseisottawaxi kahdella Banko-Commissariuxilda. Jos Commissariusten luulot owat eri-mieliset, niin tulee asia lepäämään siihen saakka, kuin Hallitus-Raadi sen ylitze on päätöxensä andanut."

Tämä kohtahan voitaisiin tulkita siten, että jos laitoksessa on kaksi esimiesasemassa olevaa virkamiestä, joiden luulot virka-aikaa koskevassa kysymyksessä owat eri-mieliset, niin koko asia voitaisiin ilmeisesti alistaa Hallitus-Raadille. Koska toisaalta tällaisen elimen löytäminen valtiokoneistostamme veisi oman aikansa ja ellei sitä loppujen lopuksi löytyisi, sen viraston hakeminen, joka aikoinaan on ottanut Hallitus-Raadilta tämäntapaisten tehtävien hoidon vastaan, veisi taas oman aikansa, asia täten siirtyisi kauas tulevaisuuteen.

Kun laitoksen johto kuitenkin on yksimielinen virka-aikaa koskevassa kysymyksessä, otsikon loppuosa "ja mitä sitten seurasi", kuuluu näin:

- Jokaisen laitoksen henkilökuntaan kuuluvan on oltava työpöytänsä ääressä klo 9.50. Pankkiin on tultava niin ajoissa, että sen noudattaminen käy mahdolliseksi.
- Lounastauko kestää 30 minuuttia ja kahvitauko 15 minuuttia. Näitä aikoja tulee noudattaa sen vuorojärjestyksen ja kelloajoituksen mukaisesti, joka aikaisemmin on saatettu kaikkien tietoon.
- Työpöydän äärestä on lupa poistua - töiden niin salliessa - kello 16.30 ja lauantaisin olo 14.00. Mikäli joku laitoksen henkilökun-

taan kuuluva muutoinkin haluaa ylittää näitä poistumisaikoja, se on mielihyvin sallittua.